

нали съ Карла XII, преговори, които го принудили да бжде повечето въ Лифландия, по-близо до границата; туй било причината дѣто внука на Игол билъ забравенъ. Минали са три месеца; минали са и петъ, а младия момъкъ билъ още войникъ. Огорченъ отъ туй, дѣдата писалъ на внука си да земе позволение отъ начальника на полка си и да отиде; той му бѣлѣжилъ ако е възможно и бже позволение да напустне военната служба; внука и направилъ.

Кото са научилъ че монарха са върналъ въ Петербургъ, Иголкинъ зель внука си и самъ отишълъ въ столицата; той написалъ прошение до сената противъ начальника на Преображенския полкъ, Петра Михайлова, въ което са оплаквалъ за несправедливостъ на монарха. Подалъ туй прошение въ сената, дѣто билъ и самъ господаря, но го не приели къму казали, че начальника на казанския полкъ е самъ господаря, а господаря е неподсѣдимъ, него не могатъ да сѣди никой и пр. Стареца започналъ да вѣнча и да иска удовлетворение за обидата; но по причината че въ близна една стая сѣдѣлъ и господаря, високъ гласъ и виканието на оплаквающия са дошли и до неговото ухо; той попиталъ що са иска. Отговорилъ му, „че нѣкакъвъ безумецъ старецъ иска да приема прошението му, написано противъ полковника Преображенския полкъ, при всичко че му са казали че тозъ полковникъ е господаря и че противъ него жалби са не приематъ и сѣдъ не става; той оба нищо не разбира и иска непременно да са земе жалбата му подъ внимание.“

— „Ахъ,“ казалъ господаря, „той не е безумецъ! азъ го добръ познавамъ, азъ съмъ виновенъ предъ него; земете прошението му, доведете го до насъ, потрудете са да ни помирите.“